

opusdei.org

Meditacije: subota četvrtog tjedna korizme

Razmišljanja koja nam mogu pomoći u molitvi tijekom korizme.

4.03.2025.

- "Nikada nitko nije ovako govorio"
 - Ne budite srca tvrda
 - Isusove riječi
-

TREĆA je godina Isusova javnog djelovanja. Ti su dani obilježeni sukobima s farizejima i drugim vođama naroda. Isus je u Jeruzalemu, tijekom proslave blagdana Sjenica. Grad je ispunjen kolibama od grana, koje podsjećaju na putovanje Izraela kroz pustinju nakon izlaska iz Egipta. Ovaj blagdan bio je zahvala Bogu za žetvu pšenice i grožđa, budući da se slavio u rujnu ili listopadu, na kraju poljoprivredne sezone. Narod je molio Božji blagoslov za budućnost, gledajući prema obećanom Mesiji.

U tom slavljeničkom ozračju, s velikim brojem hodočasnika, veliki svećenici i učitelji Zakona bojali su se da bi Isus mogao biti proglašen Mesijom. Zato su poslali stražare Hrama da ga uhite. Možda ih nije bilo mnogo jer nisu htjeli izazvati pobunu. Možda su stigli na mjesto gdje je Isus govorio svojim učenicima, pa su stali sa strane,

čekajući da završi. Tako su ga mogli diskretno uhititi, bez uznemiravanja mnoštva. Dok su čekali, slušali su njegove riječi i nešto ih je duboko dotaknulo. Nešto se pokrenulo u njihovim dušama i napustili su prvotnu namjeru zbog koje su došli. Vrativši se velikim svećenicima i farizejima, ovi ih ljutito upitaše: "Zašto ga ne dovedoste?" (Iv 7,45) A stražari im odgovoriše: "Nikada nitko nije ovako govorio!" (Iv 7,46)

Razlika između ove dvije skupine ljudi je značajna. Veliki svećenici i učitelji Zakona možda imaju okorjelo srce. Ne žele slušati Isusa, jer su zarobljeni predrasudama. Kad s njim započinju razgovor, nije to iskreno traženje istine, nego pokušaj da iskrive njegove riječi. No stražari Hrama su jednostavni i iskreni ljudi; njihova ih unutarnja raspoloživost navodi da slušaju Isusa bez granica. U tom osobnom susretu s njim, oni su prisvojeni. Ovi "sporedni likovi"

Evandjelja podsjećaju nas na potrebu da slušamo Božju riječ jednostavnim srcem, kako bi ona, kada je prihvatimo, doista postala svjetlo koje vodi naš život.

„O, DA DANAS glas mu poslušate! Ne budite srca tvrda!” (Ps 95, 7-8)
Tijekom korizme, Crkva nam neprestano ponavlja ove riječi psalma. Želi nas podsjetiti da se naše srce može stvrdnuti, čak i kad godinama živimo kao kršćani. Veliki svećenici i farizeji nisu vidjeli ništa pozitivno u Isusu, koji je Istina, Svjetlo i Dobrota. Njihove zamračene oči vidjele su samo ono što im se činilo negativnim.

Suočeni s onim što se događa oko nas, uvijek možemo birati između osuđujućeg pogleda ili pogleda punog vjere i nade. Na neki način, taj

izbor uvjetuje naš način percipiranja stvarnosti. Kroz molitvu možemo ujediniti svoj pogled s Božjim pogledom. On „ne osuđuje, nego prihvaća, grli, podržava i oprašta.”[1] Samo On poznaje dubinu svakog srca.

Tko zna da je dijete Boga, koji je njegov Otac i koji je pobijedio zlo, ne mrzi nikoga i ne gleda svijet pesimističnim očima. Vjera i ljubav potiču nas da prije svega tražimo dobro, da se divimo ljepoti koja nas okružuje, da razvijemo, kako je sveti Josemaría rekao, „pozitivan i otvoren stav prema promjenama u društvu i načinu života.”[2] Kršćanstvo je novost, svjetlo, spasenje, ljubav prema svakom čovjeku. "Očima vjere možemo vidjeti svjetlo koje Duh Sveti uvijek širi usred tame."[3]

STRAŽARI Hrama prepoznali su veličinu Isusovih riječi. Shvatili su da ne slušaju bilo kojeg učitelja, nego nekoga tko govori drugačije, punom snagom istine. Evanđelje naglašava da ih je učio „kao onaj koji ima vlast, a ne kao pismoznanci" (*Mk 1,22*).

Isusove riječi bile su potvrđene njegovim čudesima i primjerom njegova vlastitog života. Nikada nije postojao čovjek koji je toliko bio poistovjećen sa svojom porukom, jer je poruka bila upravo on sam. Krist, objavljujući misterij Oca i njegove ljubavi, potpuno otkriva i čovjeka njemu samome te mu objavljuje uzvišenost njegova poziva.[4]

Isus je istinu otkrivao s autoritetom i dubinom, ali je govorio jednostavno, jezikom povezanim sa svakodnevnim životom svojih slušatelja. Svaki ga je slušatelj mogao prihvatiti prema vlastitoj unutarnjoj otvorenosti.

Isusove riječi doticale su srca slušatelja. Osim toga, ljudi otvorenog

srca primijetili su još jednu osobinu Kristovih riječi: Njegovu dobrotu. Osjetili su da im govori iz srca, ne tražeći svoju korist ni pljesak mase. Njegova jedina motivacija bila je pomoći, utješiti, spasiti. U njegovim su riječima otkrili Božju ljubav za svakoga.

I danas, „Isus ne uskraćuje nikome svoju riječ, a to je riječ koja liječi, tješi i prosvjetljuje.”[5] Čitajući i razmatrajući Evandjelje, možemo osobno susresti Krista, kako bi on doista postao svjetlo našega života. Poput stražara Hrama, možemo uzviknuti: „Nikada nitko nije ovako govorio!” (Iv 7,46) Neka nas Marija, koja je u sebi primila Božju Riječ, vodi na ovom putu.

[1] Papa Franjo, *Patris corde*, br. 2.

[2] Sveti Josemaría, *Brazda*, br. 428.

[3] Papa Franjo, *Evangelii Gaudium*, br. 84.

[4] Usp. Drugi vatikanski koncil, *Gaudium et Spes*, br. 22.

[5] Sveti Josemaría, *Pisma 37*, br. 10.

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/hr-hr/article/meditacije-subota-cetvrtog-tjedna-korizme/> (26.03.2025.)